

SOMOSKŐI Beáta

Saját év

Ez a rozsdásodó
környék is elhagy.
Kinek köszönhetnék?
Amikor az utcán
átment kedves,
homályos arccal.
Valahogy utáltam.

Bűnös vagyok, mint
minden jobbulni vágyó.
Előttem.
Örökös
folytatásra várok.
Pusztának
látom,
ettől lennék
kész a megnyugvásra?

Hordozzak magamban
tüskét, koronát:
mind ugyanoda vezet.
Elteszem magamban
apró, törékeny ékszerként.

Teher.
Mondjak
róla mást is?

Egy soklámpás
szobában bújok el és elő.
Játszom.
Itt én vagyok
porladó
és az, aki
milliónyit
végignézett már.
Egy lépcsőházában bolyongva.
Ha rovar lennék,
kijutnék.

Gyöngyhalász fohásza

Úszóhártyás ujjaimon
szűröm a fényt.
Tengerszintről
Napra tekintek.

Emlékezetem átok.
Egyre mélyebb
merülök. Leszek.
Gyötrőbb minden által.

Csigák, csóférgék mészbe
foglalt holt alakja
tapogat. Pedig dülva
vagyok rablójuk.

Elfogódtam másban.
Testem széthasad:
felfelé vágyom;
mélybe úszva sietek.

Hajam hínártól tapad.
Felszint őrizve látok.
Levegő szüksége fojtogat.
Boldogabb lent.

Tintahalak színeznek
félelmükkel: őrzőjük
leszek. Nem hiszik:
én zsákmány, ők gyermekek.

Korallok ezerszínű
pollenje ejt rabul.
Halak, félreértett polipok
rejtekének testőrévé válok.

Gyönyört ad mélytenger
ezer kavicsa; ős-hegye:
mely egykor kevélyen
örködött érák felett.

Itt rák igyekszik - mit
sem sejtve múltjáról -
kagylóba bújva, mozaik-
létéhez. Egy és minden.

Zavaros, sötét víz fon
körül ígétlen
bársonyával. Néma
fehérséget kergetek.

Parazita-fényű hamis
lámpák, túl messze
vezettetek. Fogódva
pulzálok követője.

Csalfa, fojtó emlékek
kísértenek földről.
Egykor halász voltam.
Vissza nem térhetek.